

Skleněný
můstek
2016

D Renata Gavenčiaková Predstihnutelná

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Renata Gavenčiaková © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-124-2

Obsah

Prolog

- 1. Kapitola**
- 2. kapitola**
- 3. kapitola**
- 4. kapitola**
- 5. kapitola**
- 6. kapitola**
- 7. kapitola**
- 8. kapitola**
- 9. kapitola**
- 10. kapitola**
- 11. kapitola**
- 12. kapitola**
- 13. kapitola**
- 14. kapitola**
- 15. kapitola**
- 16. kapitola**
- 17. kapitola**
- 18. kapitola**
- 19. kapitola**
- 20. kapitola**
- 21. kapitola**
- 22. kapitola**
- 23. kapitola**
- 24. kapitola**

Epilog

Prolog

Appalačské lesy, oblast Severní Karolíny, Lykajské království

Neohlížeje se a běží, honilo se jí hlavou, zatímco utíkala hustým lesem. Bolest neexistuje, utíkej, opakovala si stále dokola, když její chodidla dopadala na ostré kameny, které její bosé nohy řezaly jako břitvy. Už jen pár minut, nepřestávala se povzbuzovat, jakmile zakopla o kořen stromu a spadla na zem. Nic necítíš, obezřetně si prohlédla své zakrvácené zápěstí a odřenou kůži na kolenou.

„Adamaris!“ Ozvalo se mezi stromy hlasité volání, které ji donutilo hned pohotově vstát a pokračovat v běhu. „Adamaris, neutíkej přede mnou! Všechno bude jinak, slibuju!“ Zoufale se ohlédla za sebe a přes temný závoj stromů, kolem kterého probíhala, mohla jasně spatřit siluetu muže, jenž jí byl těsně v patách.

Ne, nic už nemůže být jinak! Ona nechce, aby bylo něco jinak! Už to nechce!

„Adamaris, lásko, tak přeci zastav!“

Lásko, zkoušela si chuť tohoto slova na jazyku. Jak zvláštní, teď je jeho láskou? Po dvaceti pěti letech je jeho láskou? Přeskočila další větev, co se jí objevila pod nohama. Už jen kousek a bude u hranic, už jen kousek! Do celého těla se jí vlil nový adrenalin. Ten kousek pro ni znamenal všechno. Konec ponižování, konec posměšných pohledů, konec opovrhování, konec jejího starého života a začátek nového, konec Gavana. Především konec Gavana.

Už jen tři kroky, očima fixovala ten malý potok, oddělující Lykajské království od lidského světa. Jsem už tak blízko, pomyslela si chvíli před tím, než ztuhla a uskočila zpátky o dobré tři metry. Ne, zaúpěla zničeně, jakmile uviděla, že se v kouři prachu před ní objevuje silueta muže, kterého nenáviděla víc než samotné peklo.

„Adamaris, lásko!“ zakňoural a udělal k ní zase pár kroků. Adamaris ale prudce ucouvla a začala hledat nějakou větev nebo kámen, se kterým by se před ním mohla bránit. „Neutíkej přede mnou, moc mě bolí vidět, jak se mi vzdaluješ,“ kňučel.

Ne, nic ji nedokázalo odradit od jejího prvotního cíle utéct, nic! Očima tékala po únikové cestě, kterou Gavan zatarasil.

„Prosím, lásko, řekni něco, cokoliv,“ žadonil, sledujíc Adamarisino napjaté tělo, připravené ke skoku.

„Jdi mi z cesty,“ splnila jeho přání a zároveň si slíbila, že to bylo naposledy, kdy udělala to, co jí řekl. Naposledy!

„Tak tohle ti jako jediné splnit nedokážu, prosím Adamaris, neubližuj mi,“ žadonil, zatímco se k ní pomalu přibližoval.

„Já ti ale chci ubližovat,“ řekla ledově a tčkala po jeho urostlé postavě, která byla oproti té její vysoká a mohutná. Měl dokonale vypracované tělo a ostře řezané rysy. Byl jednoduše sen každé ženy. Dříve si myslela, že by mohli mít nějakou budoucnost, kdyby přestal žít minulostí a začal se na svět dívat jejíma očima, očima, které bývaly kdysi plné lásky.

Tak naivní, pomyslela si znechucena sama se sebou.

„Říkám ti to naposledy Gavane, jdi mi z cesty, jinak ti ublížím,“ vyhrožovala.

„Je mi jedno, jestli mi ublížíš, vydržím všechno. Musí být ještě cesta, nějaká naděje, jak tě získat zpátky,“ pravil zoufale a nepřestával se k ní přibližovat.

„Není žádné cesty,“ zavrčela a cítila, jak se kolem jejího těla začíná zhmotňovat energie. Ta energie, která jasně potvrzovala, kým ve skutečnosti je a vždy byla, i přesto, že se to v ní Lykaji snažili potlačit.

„Nevěřím ti!“ záúpěl a prudkým výpadem těla ji uvěznil v náruči.

„Pust mě!“ zalapala po dechu, když ucítila jeho rty na tváři a ruku hladící její na ježka střižené vlasy, barvy havraních křídel, které neuvěřitelně kontrastovaly s jejíma smaragdově zelenýma očima.

„Už jsem ti řekl, že to je to jediné, co nikdy neudělám, dnes jsem to pochopil Adamaris, dnes mi došlo to, co mi mělo dojít již velmi dávno. Dnes, když jsem tě viděl na pokraji smrti, jsem si uvědomil, že mým úkolem je být tvým ochráncem, přítelem, ale především mužem,“ už jen zachrptěl.

„Nikdy nebudeš mým ochráncem, přítelem ani mužem! Laskavě si to uvědom, nikdy!“ pronesla zlostným hlasem a přes Gavanovo rameno pohlédla na potok, za jehož koncem se táhlo pro obyčejného člověka neviditelné silové pole.

Lykaji tímto polem dokázali projít, až když se stali velmi silnými, teprve tehdy dokázali ze svého těla vyloučit dostatek energie, kterou by pole nakrmili natolik, aby je nechalo v klidu proklouznout. Národ Lykajů byl už odedávna velmi mocným kmenem, vyznačujícím se neobyčejnou silou a hrabivostí v získávání nových území, ale ne trpělivostí nutnou k tomu, aby nad sebou mohl převzít úplnou kontrolu při rozšiřování svých mentálních schopností. Tuto vůli získali obvykle poté, co dosáhli takových sedmdesáti až devadesáti let. V tom se zcela lišili od jejího národa.

Nearitové byli národem vůdců. Pyšnili se skvělou mentální silou, disciplínou a strategií, kterou neváhali zmást nepřítelé. Tolik se od sebe s Gavanem lišili, tak moc.

„Ne, Adamaris, nevěřím ti, kdysi jsi mě milovala a zase budeš,“ bezradně se zahleděl do jejích jako kámen ledových očí.

„Milovat tebe, je jako kdybych chtěla spáchat sebevraždu, a teď mě pusť, chci, aby tohle peklo už jednou pro vždy skončilo!“ pokoušela se mu vytrhnout, ale zcela bezúspěšně.

„Ne!“ zakřičel Gavan a i přes to, že se bránila, ji políbil na krk a začal rozepínat košili, která halila její prudce bijící srdce. „Zase mě budeš milovat, dokážu ti, že budeš,“ nepřestával mumlat, zatímco ji začal něžně pokládat na zem a z ramen strhávat košili.

Pro to, abych byla volná, udělám cokoli, bez jakýchkoli emocí se zahleděla na tmavé nebe nad sebou. Gavan ji nepřestával hladit a šeptat slova chvály a úžasu do ucha. Cokoli, připomněla si ještě několikrát a snažila se silou vůle zatnout zuby a nevytrhnout se z Gavanovy náruče. Kdysi by dala všechno za to, aby jí obejmul, políbil, miloval se s ní, ale nyní už ne. Nyní už nebyla tak hloupá. Muži jako Gavan byli všichni úplně stejní. Chtěli křehkou květinu, která udělá všechno, co jí jen přikážou.

Vlastně... taková také byla. Byla křehká květinu, dychtící po rozkazu svého pána, jenže ten pán jí opovrhoval. Opovrhoval jí za něco, co ona ani nezavinila, opovrhoval jí za chybu někoho jiného. Opovrhoval jí za to, že její matka zabila Gavanovu sestru, ale copak za to mohla? V dobu, kdy se to stalo, byla Adamaris jen bezbranné nevinné dítě!

„Adamaris, lásko, řekni... řekni mi, že mě taky miluješ... že mě miluješ stejně tak hluboce, jako já tebe... tak řekni...“ vzdychal mezi tím, co jí stáhl kalhotky a políbil jedno z jejích nader.

Cokoliv..., zabloudilo jí do mysli znovu.

„Miluju tě,“ pravila bezbarvým hlasem s pohledem utkvělým na potoku za Gavanovými zády.

„Budu na tebe hodný, Adamaris, všechno ti vynahradím,“ nepřestával ji ujišťovat, Adamaris ho ale vůbec neposlouchala. To, že se nechala pokořit, brala jako mýtné za to, že bude moci později, až Gavan usne, překonat tu krátkou vzdálenost k potoku a navždy zmizet z jeho života.

„Ó, jak jen jsem tohle potřeboval,“ zaúpěl, když pronikl do jejího těla, Adamaris se z jejího právě nabyté blízkosti chtělo zvracet, ale musela v sobě to silné nutkání potlačit.

Vydržela jsi už daleko horší věci, nepřestávala si našeptávat, tak vydržíš i tohle.

„Lásko, každý den budu děkovat bohům, že mi seslali někoho, jako jsi ty. Někoho, kdo je tak čistý. Víím, že jsem ti velmi ubližoval, ale chci, abys věděla, že udělám cokoliv, abych to odčinil, rozumíš mi, Adamaris?“ ptal se jí, zatímco ji dobýval, tak jak si to nejednou představovala. S citem.

Je to jen prostředek k dosažení toho, co chceš, prolétlo ji hlavou.

„Ano, rozumím,“ odpověděla, když Gavan naposledy přirazil a zhroutil se na její naprosto klidné tělo.

Adamaris se ani na chvíli nepřiblížila k vrcholu, Gavan byl ale tak vyčerpaný, že si toho za celou dobu nevšiml. Po chvíli se svalil z jejího těla a jednu ruku obmotal kolem jejího pasu.

Ještě vydrž, našeptával ji její vnitřní hlásek. Počkej si na správný okamžik, radil neustále, a tak na jeho popud Adamaris čekala. A ani ne moc dlouho, asi po pěti minutách se po jejím boku začalo ozývat tiché pochrupování. Vždycky usne, prolétlo jí hlavou, jakmile začala opatrně odsouvat Gavanovu dlaň ze svého boku a oblékat se do oblečení, které jí tak neomaleně strhal. Teď teprve nastal tvůj čas, rukou si projela vlasy a udělala jen osm kroků k potoku, který pro ni znamenal velkou tlustou čáru, za celým jejím životem.

Zavřela oči a soustředila se na energii kolující v jejích žilách. Svou životní sílu uměla plně ovládat už od svých šestnácti let. Obvykle by to mělo trvat menší dobu, ale v dětství byla unesena do Lykajského království a neměla kolem sebe nikoho z jejího druhu, kdo by jí mohl učit, nikoho. Proto se učila mnohem pomaleji než ostatní Nearitové, neznala potřebné informace. Ale i přes všechny nevýhody to nakonec dokázala, dokázala všem Lykajům, že je hodna svého jména, že je pravá princezna Adamaris Krizia z rodu Nearitů.

Vypustila potřebnou energii a protáhla ruku silovým polem. Šlo to dobře, pomyslila si v momentě, kdy viděla svou ruku mizet, moc dobře. Stejný proces udělala i s druhou rukou a jednou nohou. Opravdu moc dobře, řekla si znovu, když celé své tělo protáhla bariérou a promnula si temeno hlavy. Příliš mnoho energie, došlo jí, proč náhle pocítila tu prudkou závat? Ale ještě před tím, než se rozhodla posadit na menší pařez kousek od ní, uslyšela, jak se z druhé strany bariéry ozvalo jedno táhlé, zoufalé zavytí. Otočila se a spatřila Gavana, stojícího u silového pole s očima žhnoucíma zoufalstvím a pěstmi zuřivě bušícími do bariéry, která je od sebe dělila.

„Proč!?“ křičel a snažil se soustředit na to, aby shromáždil dostatek energie, která byla zapotřebí k rozevření pole. Že je to naprosto bezúspěšné, Adamaris došlo už v momentě, kdy uviděla Gavanovu postavu. To proto byla tak klidná. Teď už byla v bezpečí. Pryč od něj, pryč od zbytku celého klanu, pryč ode všeho.

„Protože jsem silnější než ty,“ odpověděla a vyrovnaným krokem se rozešla do lesa, nabízejícího jí lepší budoucnost.

„Já přijdu! Slyšíš mě, Adamaris, jednoho dne si pro tebe přijdu!“ sliboval, mezitím, co se stále marně snažil proniknout bariérou.

„Možná ano, ale ty stejně dobře jako já víš, že ti bude trvat minimálně padesát let, než nastřádáš patřičnou energii, a do té doby budu daleko silnější, než jsem teď, takže tě varuju, Gavane, jestli přijdeš, nebudu mít s tebou žádné slitování, zabiju tě stejně snadno, jako jste mě celé ty roky ty i tvůj klan ponižovali!“

„Jednoho dne jsi mi říkala, ať přestanu žít minulostí, tak teď to říkám pro změnu zase já tobě!“ zkoušel se chytit posledního stébla trávy, ale jeho neúspěch byl vepsaný snad i ve hvězdách.

„A ty jsi mi tenkrát odpověděl, že existují věci, na které zapomenout nelze, tenkrát jsem s tebou, milý Gavane, nesouhlasila, ale nyní už ano, vlastně jsem ti i vděčná, ty a tvůj klan jste mě naučili lhostejnosti, tímto ti tedy, drahý Gavane, dávám poslední sbohem a zároveň radu, nehledej mě, zapomeň na mě a žij si v klidu svůj život.“ Otočila se na patě a rukou odkryla vysokou travu.

„Ty stejně tak jako já moc dobře víš, že to nejde! Jsi má družka Adamaris, to už nezměníš! Tohle pouto nejde jen tak přetřhnout! Pro Lykaje je posvátné!“ křičel za ní, ale Adamaris se už ani neohlédla, jen tak v klidu si kráčela svou cestou a odmítla si připustit Gavanova slova.

I když byla jeho družkou, nikdy se k ní tak nechoval, neustále ji ponižoval a vyčítal jí věci, které nemohla ovlivnit. Už by od něj odešla dřív, ale bránili jí v tom dvě věci. Tou první bylo, že se jí nikdy nepodařilo dostat přes strážce, co hlídkovali u vstupu do Hraničního lesa, a tou druhou byla drobná dívka, dcera Gavanova přítele, která ztratila matku a Adamaris na sebe vzala to břemeno dívku opatrovat. Dnes se ale dozvěděla, že dívka nezvládla přeměnu a zemřela. To ji zlomilo a zároveň zcela odpoutalo. Nebylo nic, co by ji tam nadále drželo, a proto se rozhodla využít rozruch, který nastal, když jeden z nepřátelských kmenů napadl Gavanovo území. Ani chvíli nezaváhala a rozhodla se uprchnout. Byla při tom zraněna, ale rána na boku se jí už zcela uzdravila. V jejích žilách kolovala velmi silná krev, díky které Adamaris dokázala léčit jak sebe, tak i ostatní. O tom ale Gavan nevěděl a taky nikdy vědět nebude.

„Jsi moje a vždycky budeš!“ Slyšela z dálky ještě poslední Gavanova slova, než ji bolest hlavy přemohla a ona se skácela k zemi.

Nikdy nebudu tvoje, problesklo jí hlavou před tím, než ji síla pole naprosto vyčerpala a ona omdlela.

1. Kapitola

Oblast Severní Karolíny, hrad Seatwerewolves,

Lykajské království

O šedesát let později

„Už jsem ti přeci řekl, Cabale, že ji musíme najít! Není cesty zpět!“ pravil frustrovaně Gavan a bouchl do stolu, u kterého seděl tak silně, až se otrásla těžítka, která přidržovala mapu, znázorňující celé území říše Narinda. Dvě služebné se pro jistotu rozutekly pryč z místnosti.

„Ale Gavane, už šedesát let se o to marně snažíme! Ale po Adamaris jakoby se slehla zem!“ snažil se mu vysvětlit jeho nejlepší přítel a vojevůdce v jednom, mezitím co rázoval po pracovně.

„Hledali jsme naprosto všude,“ Cabal se zastavil u okna a pohlédl na úplněk, díky němuž se musel ve svém divokém mládí opravdu hodně ovládat. Jelikož ale dnes už patřil k starším Lykajům, zvládnout úplněk mu nedělalo žádný problém. Samozřejmě za tím stála léta tréninku a silné vůle.

„Jak ve světě smrtelných, tak v Narindě,“ pokračoval a zapřel si ruce o parapet. „Já... no... nepřemýšlel jsi třeba nad tím, že by mohla... no, že už není mezi námi?“ opatrně se otočil na Gavana, který se po vyslechnutí přítelových slov, prudce vymrštil do stoje a společně se židlí málem převrátil i obrovský dubový stůl s ručně vyřezávanými ornamenty po předcích.

„Tohle...“ zaduněl v místnosti jeho náhle mocný zvířecí hlas, „už nikdy neříkej! Rozumíš!“ Gavanova tvář se stáhla do rozběsněné grimasy a dlaně se prodloužily do pazourů.

To, že byl dnes úplněk, jeho náladě taky zrovna dvakrát nepřidalo. Každý Lykaj se v tomto období cítil podrážděněji, a aby toho snad ještě nebylo málo, tak Cabal naznačil, že by jeho družka mohla být mrtvá! Měl jediné štěstí, že byl jeho dobrý přítel a on si ho vážil. Kdyby si totiž takováto slova dovolil vypustit z úst někdo jiný, bez mrknutí oka by ho zabil.

„Já vím, že je to těžké, starý příteli, ale musíme připustit každou možnost. Neznám jinou nesmrtelnou bytost, které by se dařilo schovávat tak dlouho,“ vysvětloval mu, co ho k této myšlence vedlo.

„Adamaris není jako každá nesmrtelná bytost, ona je jiná, chytřejší!“ žalostně si sevřel hlavu v dlaních. „Dnes v noci jsem došel ke konečnému rozhodnutí, Cabale,“ oznámil svému příteli po chvilce napjatého ticha. Tu chvíli využil hlavně k tomu, aby se mohl zase trochu zkoncentrovat. Stvořitel mu byl ale svědkem, že tak se stane teprve tehdy, až bude mít svou Adamaris zpět u sebe. Gavan se už nemohl dočkat dne, kdy Adamaris opětovně najde a učiní ji svou, ale tentokrát bez nátlaku. Měl v plánu Adamaris pomalu dobývat a trpělivě si počkat na okamžik, kdy přijde sama. Počkat si na okamžik, kdy ho bude chtít stejně tak moc, jako on ji, a teprve až pak si vzít to, co bylo, je a vždy bude už jen jeho. Ale na to, aby mohl tento plán uskutečnit, musel nejdřív zjistit, kde se nachází.

Už mnohokrát za ta dlouhá desetiletí, co byl bez své lásky. Přemýšlel o tom, na jaké místo Adamaris v prvních chvílích přivede. Jako první se mu v mysli vyrojila myšlenka na hrad Seatwerewolves, kde žil celý svůj dlouhý život. Tento hrad by splňoval všechna kritéria, která si pro bezpečné místo mohl jen přát, ale později mu došlo, že Adamaris na Seatwerewolves nemá dobré vzpomínky, a tak nařídil svému služebnictvu, aby pro něj a jejich královnu zabezpečil Unseenwolf. Jedno z jeho dalších sídel na samém konci Gavanova království. Adamaris v tomto sídle nikdy nebyla, což bylo jedině dobře, nebudou na ní číhat nechtěné vzpomínky jeho krutosti.

Gavan dokonce pověřil i několik známých návrhářů v Narindě, kteří Unseenwolfu navrátili okázalý lesk a nádech moderní doby. Chtěl pro Adamaris to nejlepší. Společně s těmito změnami se ale věnoval, ne-li více, i otázce týkající se zabezpečení. Musel si být sto procentně jistý, že se Adamaris z Unseenwolfu nepodaří utéct. A tuto jistotu také měl.

Po zásahu jeho služebnictva se Unseenwolf proměnil na nedobytnou pevnost, zároveň poskytující dostatek soukromí. Věděl, že v začátcích to nebude vůbec jednoduché a Adamaris se bude snažit využít každé příležitosti, kterou ji třeba i jen nedopatřením dá, k útěku.

„Jaké rozhodnutí?“ zajímal se Cabal.

„Půjdu do Sféry Čarodějnic a požádám je o radu, ony budou vědět, kde mám Adamaris hledat,“ už když tato slova vyslovoval, věděl, že jeho přítel bude zásadně proti.

„Do Sféry Čarodějnic?! Copak si se dočista zbláznil!! Ten, kdo by tam dobrovolně vkročil, by byl buď hlupák, nebo šílenec! Ty babiny jsou nepředvídatelné! Nemůžeš tam jít! Neexistuje žádná záruka, že by ses ve zdraví vrátil, navíc tam tvoje síly neplatí! A to ani nemluvím o tom, že tam nežijí pouze Čarodějnice, ale i o mnoho horší bytosti, jako jsou třeba Černokněžníci!“ Gavan naprosto chápal, proč jeho přítel reaguje tak šíleně. Sféra Čarodějnic byla jedna z nejnebezpečnějších území, které se v Narindě nacházelo. Ale on byl pro svou Adamaris ochotný podstoupit i to největší riziko.

„Máš pravdu, Cabale, jsem jak hlupák, tak i šílený, ale z toho, že ji nemám u sebe, proto ano, musím to risknout!“ řekl tak pevným hlasem, jaké bylo i jeho odhodlání najít Adamaris.

„Ale jít do teritoria Čarodějnic je jistá sebevražda!“

„Kvůli ní to musím risknout!“ vysvětlil a němě se zahleděl z okna své pracovny. Přisahal, že ji najde, a svůj slib dodrží, i kdyby kvůli tomu musel jít do té tolik bohy zapomenuté Sféry Čarodějnic a dalších prokletých bytostí. Jedině ony mu mohly jeho milovanou pomoci znovu najít.

Čarodějnice byly velmi zákeřné bytosti, které uctívaly jen a pouze moc a sílu. Velmi rády každého ovládaly a manipulovaly s jejich osudy. Byly to ty nejjobávanější protivnice z celé říše Narinda. Nikdo by se nechtěl stát jejich nepřítelem, nikdo. Dokonce ani Lykaj.

Jižní Dakota, bar U Modrého Fénixe

V ten samý čas

„No tak, Adi! Kopni to tam!“ Řval muž, sedící po Adamarisině pravici, a podstrkával jí dalšího panáka tequilly. Adamaris ho bez zaváhání přijala a s pohledem utkvělým na soupeře, sedící naproti, se zakousla do citrónu, olízla sůl a převrátila do sebe celý obsah.

„Ukaž jim to, Adi!“ křičela dívka za barem a se vzrušením sledovala obě sokyně před sebou. Adamaris s hlasitým třísknutím přidala k řadě skleniček před sebou, dalšího panáka, otřela si rty a křivě se usmála na ženu sedící na druhém konci stolu, co jen tak tak držela hlavu nahoře.

„Jen tak dál, Adi,“ poťukávala Adamaris po rameni Jeudonee,

Adamarisina přítelkyně, která byla společně s ní jediná nesmrtelná bytost přítomná v tomto baru.

Jeudonee byla Siréna, která věděla, jak zapůsobit. Sirény totiž už od přírody uměly navodit dobrý dojem a zmanipulovat lidi přesně k tomu, co chtěly.

Ze začátku jejich přátelství Adamaris Jeudonee tuto schopnost velmi záviděla. Stačilo, aby na někoho mrkla, lehce našpulila pusu, a dotyčný člověk, či nesmrtelník byl její, ochotný udělat cokoli, co po něm jen chtěla. Adamaris ale později odhalila i druhou stránku této neodolatelné schopnosti. Samotu, kterou sice Jeudonee nedávala znát, ale přesto ji cítila. Jelikož si musela dávat setsakramentsky pozor na to, aby všechny lidi kolem sebe neproměnila jen na poslušné loutky, které by přikyvovaly na vše, co by řekla.

„Margareto!“ snažil se překřičet hlasitou hudbu, linoucí se po celém baru, nějaký hromotluk s mastnými vlasy. Adamaris při pohledu na něj jen lehce nakrčila nosík.

Ach ti lidé, pomyslna se, jelikož jako i ostatní nesmrtelníci měla citlivější smysly a tudíž cítila pot toho nemytého prasete. S Jeudonee si vyměnily znechucené pohledy.

„Dodělej to tady, Adi,“ špitla Jeudonee, „chci odtud co nejrychleji vypadnout, mohlo by se totiž stát, že bych se neovládla a ovlivnila jednu smrdutou gorilu, aby sebe i ten svůj smrad vymazala z povrchu zemského.“

„To bys mohla udělat i přesto, že odejdeme. Docela ráda bych si zítra ráno přečetla i o něčem zajímavějším, než zvednutí akcí nějaké ropné společnosti.“

„Ehm...“ Jeudonee se jen pobaveně uchechtla a hlavou v nenápadném kývnutí naznačila, že by se měla tvářit víc opile. Adamaris nasadila podnapilý úsměv, přimhouřila oči a bradu si podepřela rukou.

Tak je to správně, sledovala kolem sebe všechny ty opilé lidi. Jako Nearativovi jí byla přisouzena větší výdrž jak ve zvládání alkoholu, únavy či rychlosti. To byl ten hlavní důvod, proč pro ni těch šestnáct vypitých panáků tequilly nepředstavoval žádný problém. To samé se ale zřejmě nedalo říct o její sokyni.

„Další!“ zakřičela Margareta při hlasitém povzbuzování a vha-zování nových bankovek na stůl mezi ně.

Jen hezky sypte, pomyslela si škodolibě, když s úžasem hleděla na ten balík peněz před sebou, který si vítězka této panákové štafety, což bude ona, odnese.

Alespoň budu mít na nové šaty. Znovu se jí v očích zaleskl chtíč. Adamarisiny chtivé myšlenky zarazilo až prisunutí dalšího panáku.

„Adi, Adi, Adi!“ skandovali fanoušci a sledovali, jak si k ústům opětovně nese tu nazlátlou tekutinu. „Jo!“ zavřískali, když si hřbetem dlaně otřela rty a s výzvou se zahleděla na obtloustlou ženu sedící naproti ní, Margaretu.

O tom, že byla Margareta na pokraji sil, vypovídal i sedmnáctý panák, vyklouzávající jí z ruky a hlava dopadající na stůl.

„Jó!“ ozyvali se v baru Adamarisini fanoušci, zatímco ti Margaretini jen s opovrhujícím povzdechem odcházeli zase ke svým stolům.

„Vyhrála jsem!“ zavýskala Adamaris a vstala ze židličky. Obrátilo se na ni hned několik párů očí. Zřejmě čekali, že se rovněž skácí k zemi. Kdyby byla normální lidská bytost, nejspíš by tomu tak i bylo, ale Adamaris byla Nearativ.

To oni ale nevěděli, a ani nikdy vědět nebudou. Proto pro zraky všech těch čumilů přidala ještě lehké kolísání těla mezitím, co si společně s Jeudonee začala přisouvat bankovky na stole.

„Tohle si musíme zase někdy zopakovat!“ Vypískla Jeudonee, jen co se s Adamaris dostala ven před klub, a věnovala sladké úsměvy partičce chlápků postávajících na druhé straně ulice.

„Jo, vyhrávat nad smrtelníky mě snad nikdy neomrzí!“ souhlasila celá nadšená Adamaris a mávla na taxík, který se k nim začal pomalu přibližovat.

„Příště si ale prohodíme role, jasný?“ ujišťovala se a nasedala do taxíku.

„Tequilla zadarmo není pro naši princeznu dostatečně dobrá?“ reagovala na Adamarisinu otázku pobaveně Jeudonee.

„Mám radši pravou tequillu, a ne tu naředěnou břečku, co tam podávají,“ ohrnovala nos.

„Tak dobře, příště si na opilou chudinku budu hrát já.“

„Kam to bude, dámy?“ taxikář stáhl okénko, které je od něj dělilo.

„Do hotelu U Divokejš koček,“ odpověděla za ně za obě Jeudonee a mrkla na Adamaris.

Lykajské království, hranice mezi Lykajským královstvím a Sférou Čarodějnic

„Gavane, jsi si opravdu jistý, že to chceš udělat?“ Ptal se ho již nejmíň po desátý Cabal.

„Už jsem ti řekl, starý příteli, že si tím jsem jistý, jako ještě ničím na světě. Musím ji najít, pochop to, já prostě musím,“ pravil odhodlaně a pohledem sjel tu tenkou hranici.

„Ale...“ snažil se dále namítat Cabal.

„Až jednou najdeš svou předurčenou ženu, pochopíš, proč jsem to musel udělat,“ letmo se na něj ohlédl.

„Mě jde jen o to, aby ses toho okamžiku, kdy já najdu svou ženu, dožil,“ nepřestával protestovat, jakmile uviděl svého krále a přítele v jedné osobě vstupovat do rodiště těch ježibab.

Když mu Gavan poprvé řekl o jeho plánu vydat se do Sféry Čarodějnic, myslel si, že se dočista zbláznil. Jakmile ale zjistil, že to myslí naprosto vážně, byl plně odhodlaný jít za hlavním dvorem a o tento šílený nápad se s nimi podělit! Ala Gavan odhalil jeho plán ještě před tím, než jej stihl uskutečnit a donutil ho zavázat se slibem mlčenlivost, který pro Lykaje velmi znamenal.

„Dožiji, drahý příteli, uvidíš, že dožiji,“ ujistil ho, než udělal ještě jeden krok k poli, které ho vtáhlo do toho pro něj naprosto neznámého území.

Jsem živý! Byla první myšlenka, která mu prolétla hlavou, jakmile se ocitl v tom nepřátelském území a dlaněmi si ohmatal všechny údy. To je první krok správným směrem.

„Tak jsi nakonec přeci jen přišel,“ ozval se znenadání tichý ženský hlas vycházející z křovisek.

„Vylez a ukaž se mi,“ pronesl pevně, rozhlížeje se všude okolo ve snaze najít původce hlasu, který mu ještě stále duněl v hlavě.

„Tady nejsi ve svém království, Lykaji, zde tvoje rozkazy nemají žádnou váhu,“ dostalo se mu odpovědi, ale tentokrát z úplně jiného konce. Gavan se polekaně otočil.

„Nejsi dost statečná na to, aby ses mi postavila tváří v tvář?“
Prostorem se rozezvonil pronikavý ženský smích.

„Tak teď jsi mě opravdu dostal Lykaji, jediný, kdo by se měl bát postavit se mi tváří v tvář, jsi ty,“ odvětil ten cinkavý hlas. Gavan zaťal čelist a náhle uslyšel šustivý zvuk.

Co to bylo? Nastražil uši a v nestřeženém okamžiku hlavou prudce trhl doleva, kde náhle uviděl stát drobnou jemnou ženu s krémově bílou pokožkou a dlouhými havraními vlasy dopadajícími jí až k pasu.

„Kdo jsi?“ ptal se té mladé ženy a očima sjížděl celé její spoře oděné tělo.

„Nezáleží na tom, kdo jsem, ale co jsem,“ odpověděla a bosýma nohama k němu udělala dva malé kroky.

„Přestaň mluvit v hádankách!“ rozčiloval se a o dva kroky ucouvl.

„No tak se přeci uklidni,“ zapředla a pak, ani nevěděl jak, se dostala až těsně k němu a ukazováčkem mu ťukla do prsou. Gavan prudce ucouvl a spadl na zem. Žena si založila ruce na hrudi a rozesmála se.

„Velký lykajský král se válí na zemi před Čarodějkou, to je panečku, podívaná,“ nepřestávala se smát.

„Ty jsi Čarodějnice?“ snažil se vyšplhat do stoje.

Gavan byl naprosto šokován, jelikož vždy, když se před Lykajem řeklo slovo Čarodějnice, každý do jednoho, i malé lykajské dítě, si představilo starou svraštělou ženu s obličejem plným bradavic a hrbem na zádech.

„A ne ledajaká,“ přestala se smát a nabídla mu ruku. Gavan ji ale dočista ignoroval.

„Jak to myslíš, že ne ledajaká?“ ptal se mezitím, co si z kolen oprášil prach.

„Jsem Čarodějnice jasnovidka, proto jsem taky tady. Viděla jsem, že se možná odhodláš a přijdeš. Musela jsem na vlastní oči vidět velkého lykajského krále, který je natolik zoufalý a pošetilý, že se odváží jít pro radu do Sféry Čarodějnic,“ žena si prsty projela divoce vlnité vlasy.

„Přišla ses mi snad vysmívat a bavit se mým zoufalstvím?“ byl rozčilen tím, že se mu ta Čarodějka snad posmívala.

„Drahý Lykaji, nepřišla jsem se ti vysmívat. Jsem tu proto, abych tě zachránila, jestli si totiž myslíš, že vkročíš na území Čarodějnic, požádaš mé sestry o radu a pak si zase v klidu odejdeš, jsi vážně pošetilý.“

„Jak to myslíš?“ Nechápavě zkrabatil obočí.

„Moje sestry by tě roztrhaly na cáry, kdyby se dozvěděly, že sám lykajský král se jim dobrovolně dopravil do jejich říše. Byl bys jako jedna velká hračka, kterou by všechny chtěly,“ upřela na něj uhrančivý pohled jejích pronikavě zelených očí. Očí, o kterých nevěděl, jestli si má myslet, že jsou šílené. „ale já jsem vlastně ráda, že jsi přišel.“ Zostřil svou pozornost.

„Poslouchám,“ vyčkával na Čarodějčino vysvětlení.

„Já můžu pomoci tobě, a ty zase mně,“ pokriveně se usmála a prstem si přejela po spodním rtu.

„Vždyť ani nevíš, jakou pomoc hledám, jak mi teda zaručíš, že to zvládneš?“ tázal se.

„Ale vím, drahý Lykaji, chceš najít Adamaris Kriziu z rodu Nearitů a zároveň svou předurčenou ženu,“ pravila naprosto pevným hlasem a sdělovala Gavanovi tuto informaci tak jistě, jako by si ji právě přečetla v novinách.

„Ano, to přesně chci,“ užasle hleděl na mladou ženu a přemýšlel o tom, jak mocná asi je.

„Dost na to, abych tě srazila k zemi, kdybych se dozvěděla, že bys mě chtěl obelstít,“ projel vzduchem znovu čarodějčin hlas, který byl ostrý jako dýka, ale zároveň jemný jako okvětní lístky lilí.

„Dokážeš číst myšlenky,“ došlo mu okamžitě a odhodlal se k tomu, že od této doby se bude muset víc soustředit na to, o čem bude přemýšlet. „Ale ještě stále jsi mi neřekla, co budeš chtít na oplátku, když mi pomůžeš Adamaris najít,“ zabrousil na starší téma, jelikož se mu zdálo, že tuto věc chtěla nechat nezodpovězenou.

„Má podmínka je...“ zhluboka se nadechla a poprvé za celou dobu, co ji spatřil, se přestala smát, „že mi zaručíš ochranu před každým Lykajem, až budu chtít projít tvým územím,“ pravila naprosto vážně.

„Proč bys chtěla procházet mým územím?“ nedalo mu to a zeptal se nahlas.

„To je naprosto jednoduché, ty, stejně jako všichni v Narindě, víš, že jediný průchod do říše smrtelníků je na tvém území, a já se přes něj chci dostat ve zdraví ven. Neříkám, že bych nebyla dostatečně silná na to, abych se uchránila před Lykajem, ale jak i ty víš, ve tvém království budou mé schopnosti utlumeny stejně tak, jako jsou nyní utlumeny ty tvé.“ Čarodějka měla pravdu, jediný průchod do lidské říše byl opravdu na jeho území. Dříve toto území patřilo Démonům, ale Gavanův otec ho tvrdě vybojoval v bitvě, která trvala celých čtyřicet let.

„Proč se chceš dostat do říše smrtelných, ve tvé Sfěře se ti snad nelíbí?“ vyzvídal.

„Kladeš moc otázek, Lykaji, a já chci přitom slyšet jen jednoduchou odpověď, bereš mou nabídku, nebo se raději necháš roztrhat na kusy od mých sester?“ zeptala se ho. Gavan se ani nějak dlouho nerozmýšlel, koneckonců, ta Čarodějka mu nabízela přesně to, pro co sem přišel, Adamaris.

„Ano, беру, já pomohu tobě, a ty na oplátku zase mně,“ pevně kývl hlavou.

„To mi nestačí, Lykaji. Chci, abys přísahal na svůj rod, že mě v pořádku dopraviš až k hranicím. Ochráníš mě před každým Lykajem, který by mi chtěl ublížit, nebo se mě nějak jinak zmocnit a necháš mě bez problémů projít bránou.“ Gavan se zarazil.

Jak tahle Čarodějka věděla o posvátné přísaze Lykajů? Nepřestávalo mu vrtat hlavou.

„Nezáleží na tom, jak to vím, záleží čistě a jen na tom, jestli budeš takto přísahat. Víím, že je pro tvůj rod takováto přísaha nezlomná,“ opět špitla.

„Inu dobře... Já, lykajský král, Gavan Lomell, přísahám na to, že tebe...“ náhle se zarazil, „musím znát tvé jméno. Jestli mám přísahat, musím ho vědět.“

Alespoň k něčemu mi ta přísaha bude dobrá, pomyslel si, bude znát její jméno a později, až budu zase zpět ve svém království, se na ni můžu poptat.

Proč ale jen chce odejít ze své Sféry? Absolutně nechápal, třeba o ní bude někdo něco vědět.

„Tak na to nespolehej, Lykaji, i když budeš znát mé jméno, o mně, když já nebudu chtít, se stejně nic nedozvíš,“ pravila naprosto vážně. „Talisa Thrine, to je mé jméno,“ vypustila z úst tiše a něco v jejím hlase Gavana donutilo přesvědčit o tom, že se nyní cítila velmi zranitelně. Nechápal, sraštil obočí.

Ale co mu je po tom, že se ta Čarodějka cítí zranitelně? Už od nepaměti byl přeci její rod jeho nepřitelem! Zatřepal hlavou a místo toho pokračoval v přísaze, kterou se rozhodl složit.

„Tak tedy... já, lykajský král, Gavan Lomell, přísahám na svůj rod a krev, co mi koluje v žilách, že ochráním tebe, Taliso Thrine, před každým Lykajem, který by ti chtěl v mém království ublížit, nebo se tě nějak jinak zmocnit a v pořádku tě dovedu až k bráně, kde tě nechám projít do lidského světa, na to přísahám,“ dokončil svou přísahu a pěstí se bouchl do úrovně, kde mu tlouklo srdce.

Čarodějka k němu pomalu přistoupila a položila mu dva prsty na prsa.

„Co to děláš?“ byl naprosto šokovaný, když ucítil, jak mu tělem prostupuje jemná energie.

„Dělám tě neviditelného pro mé sestry, nyní tě už nebudou moci vycítit, nechceme přeci žádné problémy,“ otevřela ty tak průzračné zelené oči a znovu od Gavana odstoupila, „a teď mě následuj, Lykaji,“ rozešla se úzkou prašnou cestou.

Hotel U Divokejších koček, herní místnost

„Hm... co myslíš, mám ho podrobit osobní kontrole?“ předla Adamaris při pohledu na sexy muže, který se opíral o stěnu kousek od nich a vyfukoval z pusy cigaretový kouř.

„Myslím, že bys měla udělat mnohem víc, než ho podrobit osobní kontrole,“ přidala se k Adamaris Jeudonee. Muž si všiml jejich pohledů a zablýskal na ně svým sexy úsměvem. „měla bys dovolit, aby tě on podrobil osobní kontrole, která by končila pod tvými kalhotkami,“ zakňučela Jeudonee. Muž hodil na zem nedopalek cigarety a zašlápl ho botou.

„Hm... zlobivý kluk. Bože, jak ráda bych teď byla na tvém místě a nechala se pořádně...“

„...vojet?“ doplnila Adamaris.

„Spíš projet, chtěla bych se pořádně projet,“ zasnula se.

„Věčně nadržaná Donee, že mě to vůbec překvapuje,“ zasmála se a v pomalém sexy gestu si přehodila nohu přes nohu.

„Tak já jsem nadržaná? A kdo minule slintal jako háravá fena po tom vyhazovači?“ připomínala jí její poslední úlovek, který ale ve skutečnosti nebyl jejím úlovkem.

Vlastně... když se nad svým nynějším životem zamyslela, zjistila, že se v něm nacházelo až příliš moc tváří beze jména, ale přesně tak jí to vyhovovalo. Jestli střídala chlapy jako ponožky? Ne, nebyla jako Donee, kterou když na ulici potkal chlap, se kterým se vyspala před týdnem, ona ho ani nepoznala. Netvrdila, že neměla ráda povyražení, ale vždy si vybírala typy, které už na dálku křičely: „Jsem k mání, ale žádný vztah nečekej.“ Přesně takové partie potřebovala a zároveň jí vyhovovaly.

Sex už neměla víc než dva měsíce, a jelikož byla normální nesmrtelná bytost, nebylo tedy divu, že jí zatraceně chyběl a snažila se najít někoho, kdo by na chvíli zase uklidnil její hormony. Ten vyhazovač před měsícem, jak ho Donee zmínila, by opravdu stál za hřích, bohužel ale očekával víc. Víc, než byla ochotna komukoliv dát.

James byl Čaroděj, který se do světa lidí dostal asi před padesáti lety. Vypadal tak na třicet, i když jeho věk byl mnohem závrtnější, táhlo mu na sto padesát. Jakmile tedy James zjistil, že je stejně tak jako on nesmrtelná, začal obracet téma na budoucnost. To byl ten hlavní aspekt, proč se s ním nemohla vyspat.

I přesto, že si po útěku z toho pekla, které jí Gavan připravil, slíbila, že už v sobě nikdy znovu neprobudí tu naivní malou chudinku, která jen čeká a doufá v lepší zítřky, stále se jí zcela nedařilo proměnit se na tu vypočítavou potvoru, kterou hrála navenek. Nemohla ublížit Jamesovi tím, že by mu zprvu dala nějakou naději a pak, až by dostala to, co chtěla, v jejím případě sex, by ho stejně tak rychle odkopla. Na to zatím nebyla dostatečně vypočítavá, ale jednoho dne bude. Už jen kvůli ní samotné.